

Μαχητικό Κίνημα Αντίστασης και Ανατροπής

**Να ανατρέψουμε
την «κανονικότητα» των μνημονίων,
των ματωμένων πλεονασμάτων, της εργασιακής
ζούγκλας, των αντιλαϊκών πολιτικών
κυβερνήσεων - ΕΕ - ΔΝΤ**

❶ Όχι στην κοινωνία του κέρδους,
της εκμετάλλευσης και της
περιβαλλοντικής καταστροφής

❷ Η πολιτική «νόμος και τάξη»,
κέρδος, ρατσισμός της Νέας
Δημοκρατίας δε θα περάσει

❸ Σωματεία ταξικά - όργανα
πάλης και όχι συνδιαλλαγής

❹ Stop στον κρατικό,
κυβερνητικό
συνδικαλισμό

❶ Οι εργαζόμενοι στο προσκήνιο,
πρωταγωνιστές στα σωματεία
τους

❷ Οι ανυποχώρητοι αγώνες
θα κρίνουν το μέλλον μας

**ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ
ΚΙΝΗΣΕΙΣ - ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ
στο Δημόσιο**

Να ανατρέψουμε την «κανονικότητα» των μνημονίων, των ματωμένων πλεονασμάτων, της εργασιακής ζούγκλας, των αντιλαϊκών πολιτικών κυβερνήσεων - ΕΕ - ΔΝΤ

- ▶ **Όχι στην κοινωνία του κέρδους, της εκμετάλλευσης και της περιβαλλοντικής καταστροφής**
- ▶ **Η πολιτική «νόμος και τάξη», κέρδος, ρατσισμός της Νέας Δημοκρατίας δε θα περάσει**
- ▶ **Σωματεία ταξικά - όργανα πάλης και όχι συνδιαλλαγής**
- ▶ **Stop στον κρατικό, κυβερνητικό συνδικαλισμό**
- ▶ **Οι εργαζόμενοι στο προσκήνιο, πρωταγωνιστές στα σωματεία τους**
- ▶ **Οι ανυποχώρητοι αγώνες θα κρίνουν το μέλλον μας**

Το 37ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ διεξάγεται σε μια κρίσιμη περίοδο. Η επιτροπεία της χώρας από την ΕΕ συνεχίζεται με τη σύμπραξη ΝΔ, ΚΙΝΑΛ και ΣΥΡΙΖΑ. Όλοι μαζί μοιράζονται κοινές αξίες με τις πολεμικές επιδιώξεις του ΝΑΤΟ και του Τραμπ. Η αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική συνεχίζεται με αμείωτη ένταση. Τα δικαιώματά μας πετσοκόβονται στην προκρούστεια κλίνη των δημοσιονομικών κανόνων της ΕΕ. Μαζί οξύνεται η επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες, εδραιώνεται το κράτος «έκτακτης ανάγκης», αστυνομικής βίας και καταστολής. Ο εργοδοτικός-γραφειοκρατικός συνδικαλισμός «βίας και νοθείας» της ΓΣΕΕ και ο κυβερνητικός συνδικαλισμός ταύτισης με την κυβέρνηση της ΝΔ της ΑΔΕΔΥ οδηγούν τους εργαζόμενους στην απογοήτευση και την απραξία.

Η κυβέρνηση της ΝΔ λεηλατεί τα εναπομείναντα λαϊκά δικαιώματα, δίνοντας «γη και ύδωρ» στο κεφάλαιο (φοροελαφρύνσεις, δικαίωμα απολύσεων χωρίς αιτιολόγηση, κατάργηση κλαδικών ΣΣΕ για να «σωθούν οι επιχειρήσεις», καταστρατήγηση στοιχειωδών περιβαλλοντικών όρων), χαρίζοντας τη ΔΕΗ στους αεριτζήδες επιχειρηματίες, κλιμακώνοντας την επίθεση ενάντια στον κόσμο της εργασίας. Βαδίζει φυσικά στον γνώριμο «μνημονιακό» δρόμο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ αλλά και των προηγούμενων κυβερνήσεων. Με τον νέο «αναπτυξιακό» νόμο ανοίγει διάπλατα το δρόμο για την εκχώρηση στους ιδιώτες του μεγάλου φιλέτου διαχείρισης των απορριμμάτων, καθώς και αρκετών δημόσιων υποδομών. Η πολιτική της εκχώρησης σημαίνει ότι τα δημόσια-κοινά αγαθά μετατρέπονται σε εμπορεύματα, οι ιδιωτικές εται-ρίες εισβάλλουν στο δημόσιο χώρο αντικαθιστώντας δημόσιες και δημοτικές υπηρεσίες, ενώ η σταθερή εργασία των εργαζομένων περιορίζεται.

Παράλληλα, μέσα σε ένα ασφυκτικό πλαίσιο εκβιασμών και απειλών, με τη δαμόκλειο σπάθη των πειθαρχικών ποινών ή άλλων κυρώσεων για τους «απείθαρχους» υπαλλήλους, που

τολμούν να ασκήσουν πραγματικούς ελέγχους και να μη κάνουν τα «στραβά μάτια» στις αυθαιρεσίες των πολιτικών τους προϊστάμενων, τα περιθώρια των αντιστάσεων μικραίνουν. Τιμωρείται ο υπάλληλος που εξαντλεί την ασφυκτική προθεσμία ελέγχου μιας σύμβασης με τον ιδιώτη, αφού «ο πελάτης έχει πάντα δίκιο» και προηγείται. Όλα αυτά σε ένα περιβάλλον συμπίεσης της μόνιμης δουλειάς με πλήρη δικαιώματα, δραματικής μείωσης των προσλήψεων μόνιμου προσωπικού και επέκτασης των ελαστικών μορφών εργασίας (συμβασιούχοι, ωφελούμενοι κλπ).

Το κερασάκι στην τούρτα είναι οι αλλαγές που αφορούν τη συνδικαλιστική νομοθεσία, με την ανοιχτή παρέμβαση του κράτους και της εργοδοσίας στα συνδικάτα, τη δημιουργία ηλεκτρονικού μητρώου συνδικαλιστικών οργανώσεων των εργαζομένων και την ηλεκτρονική ψηφοφορία για τη λήψη απόφασης για απεργία. Τους ενοχλεί ότι οι εργαζόμενοι μαζεύονται, συζητούν και αποφασίζουν με βάση τα καταστατικά τους. Τους ενοχλεί που τα πρωτοβάθμια σωματεία, που δεν τα ελέγχουν πλήρως (όπως τις ηγεσίες ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ και πολλών ομοσπονδιών), μπορούν να ξεδιπλώνουν πολύμορφους και ανατρεπτικούς αγώνες απέναντι στα σχέδιά τους.

Η λογική τους είναι απλή: Νόμος είναι το δίκιο των επενδυτών. Για να προχωρήσουν όλα αυτά η κυβέρνηση ενεργοποιεί τη σιδεένια φτέρνα του «Νόμος, Τάξη, Κέρδος»! Κατάργηση πανεπιστημιακού ασύλου, εισβολή ΜΑΤ στην ΑΣΟΕΕ ενάντια στους φοιτητές/τριες που αντιστέκονται, κτύπημα απεργιών και διαδηλώσεων, νέος αντιδραστικός Ποινικός Κώδικας που στοχοποιεί τις μαχητικές μορφές πάλης και τις επαναστατικές ιδέες, προκλητικές συλλήψεις αγωνιστών, αστυνομοκρατία, βιομηχανία διώξεων, πρόστιμα.

Από την άλλη μεριά ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί απεγνωσμένα να (ξανα)προβληθεί ως «δύναμη του κινήματος» και «προοδευτικός πόλος αντίστασης στη δεξιά». Η ιστορία όμως επαναλαμβάνεται πάντα ως τραγωδία ή κωμωδία. Ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί τον δεύτερο αναγκαίο πόλο του αστικού διπολισμού και κάνει το παν για να κατοχυρωθεί σε αυτόν, με συνεχή διαπιστευτήρια στα μεγάλα επιχειρηματικά συμφέροντα, το ΝΑΤΟ, την ΕΕ. Όχι μόνο ως κυβέρνηση που υπηρέτησε πιστά τον μνημονιακό δρόμο και την ΕυρωΝατοϊκή πορεία της χώρας, αλλά και ως υπεύθυνη, θεσμική αντιπολίτευση, επιβεβαιώνει διαρκώς τη βαθύτερη συμφωνία του με την εφαρμοζόμενη πολιτική, με διαφοροποιήσεις μόνο στα σημεία, στους ρυθμούς και τους τρόπους με τους οποίους προωθείται η νεοσυντηρητική πολιτική. Δικαίως αποδοκιμάζεται από το μαχόμενο κίνημα και τους αγωνιστές η θρασύτατη προσπάθεια καπελώματος και πολιτικής οικειοποίησης των νέων αντιστάσεων που αναπτύσσονται απέναντι στην κυβέρνηση της ΝΔ.

Οι λαοί σε όλον τον κόσμο βράζουν και ξεγείρονται

Σχεδόν όλα τα στοιχεία των βασικών μεγάλων οικονομιών (ΗΠΑ, ΕΕ, Νοτιανατολική Ασία) καθώς και των αναπτυσσόμενων χωρών δείχνουν ισχυρά σημεία εισόδου της παγκόσμιας οικονομίας σε ένα νέο κύκλο ύφεσης, που αναπαράγει ολοένα και σε ανώτερο βαθμό τη βαρβαρότητα, τις αντιφάσεις του συστήματος, το βάθεμα των κοινωνικών ανισοτήτων.

Η πρόσφατη έκρηξη του μαζικού κινήματος, όπως και αυτή των «Κίτρινων Γιλέκων» στη Γαλλία πέρυσι, της νεολαίας ιδιαίτερα, ακόμα και λαϊκών εξεγέρσεων σε μια σειρά χώρες του πλανήτη υπογραμμίζουν την αδυναμία του καπιταλισμού να λύσει τόσο τα άμεσα όσο και μακροπρόθεσμα λαϊκά προβλήματα και δείχνει τις δυνατότητες επιστροφής του λαϊκού παράγοντα στο κέντρο των εξελίξεων. Η νίκη του λαού του Εκουαδόρ, όπως και η υποχώρηση των κυβερνήσεων σε Χιλή και Λίβανο, σηματοδοτούν τη δυνατότητα του παρατεταμένου λαϊκού αγώνα, με στοιχεία εξέγερσης, να ανατρέπει επιθέσεις και να επιτυγχάνει νίκες.

Καιρός να σκεφτούμε και να πάμε αλλιώς!

Δεν θα χαρίσουμε το παρόν μας σε ένα μέλλον χωρίς ελπίδα, δεν θα αποδεχτούμε τη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού κόσμου, της εργασιακής ζούγκλας, του κοινωνικού κανιβαλισμού, της πολιτικής απολυταρχίας, των ιμπεριαλιστικών πολέμων, της προσφυγικής δυστυχίας.

Δεν θα θυσιαστούμε για τα κέρδη τους!

ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ ενάντια στα συμφέροντα και τις ανάγκες των λαών

ΝΔ - ΣΥΡΙΖΑ - ΚΙΝΑΛ δηλώνουν υποταγή σε ΕΕ, ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και στα επιθετικά σχέδια του ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Με την εφαρμογή της συμφωνίας των Πρεσπών και με τη συμφωνία Ελλάδας, Κύπρου, Ισραήλ, Αιγύπτου για την αξιοποίηση της ΑΟΖ παίζονται επικίνδυνα παιχνίδια ενάντια στα συμφέροντα και τις ανάγκες των λαών της περιοχής. Ανοίγει ο δρόμος της αλληλοσφαγής μεταξύ των εργαζόμενων, του πολέμου μεταξύ των φτωχών για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστικών κρατών και των πολυεθνικών τους. Ταυτόχρονα, μαζί με την όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης, η εφαρμογή της πολιτικής της Ευρώπης Φρούριο και των συμφωνιών ΕΕ-Τουρκίας έχει γεμίσει πνιγμένους πρόσφυγες τη Μεσόγειο, εξαθλιωμένους μετανάστες/στρίες και παιδιά που ζουν σε κολαστήρια τύπου Μόρια. Η ΕΕ έχει ένα αντιλαϊκό παρελθόν, ένα εφιαλτικό παρόν κι ένα δυσοίωνο μέλλον! Την ίδια στιγμή που η βαθιά συστημική κρίση της ΕΕ θέτει διαρκώς το ερώτημα της ανάγκης και της δυνατότητας εξόδου, ώστε να αναπνεύσουν οι εργαζόμενοι, ΝΔ - ΣΥΡΙΖΑ - ΚΙΝΑΛ και

διάφοροι ακροδεξιό/εθνικιστικοί σχηματισμοί συντάσσονται με τα οράματα του Μακρόν και της Μέρκελ για μια νέα πανευρωπαϊκή αντιλαϊκή επίθεση. Παρά της εκλογική ήττα της Χ.Α., πληθαίνουν οι επιθέσεις ακροδεξιών και φασιστών σε πρόσφυγες. Πρόκειται για μια διάχυτη ακροδεξιά ρητορική και πρακτική κυβερνητικών παραγόντων που ενισχύεται στο έδαφος των πολιτικών διαρκούς λιτότητας και φτώχειας από όλες τις μνημονιακές κυβερνήσεις.

Όχι στο δημόσιο - επιχείρηση Παιδεία, υγεία, δημόσιες υπηρεσίες δεν είναι εμπορεύματα, ανήκουν στο λαό!

Η υλοποίηση της πολιτικής τους έχει ως απαραίτητη προϋπόθεση την αναδιάρθρωση ολόκληρου του κρατικού μηχανισμού στην κατεύθυνση του «ευέλικτου και επιτελικού κράτους», θωρακισμένου απέναντι στις εργατικές και λαϊκές διεκδικήσεις.

Βασικοί άξονες αυτής της αναδιάρθρωσης είναι:

1 Οι κρατικές λειτουργίες που σχετίζονται με τις κοινωνικές ανάγκες και υπηρεσίες, συρρικνώνονται και υποχρηματοδοτούνται. Καταργούνται, συγχωνεύονται και υποβαθμίζονται δομές όπως νοσοκομεία, σχολεία, πανεπιστήμια, δομές πρωτοβάθμιας περίθαλψης, ασφαλιστικά ταμεία.

2 Τα κοινωνικά αγαθά της εκπαίδευσης, της υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης εμπορευματοποιούνται και υποτάσσονται στον κανόνα του κέρδους. Με τις ΣΔΙΤ οι ιδιωτικές εταιρείες εισβάλλουν για τα καλά στο δημόσιο, το οποίο θα λειτουργεί πλέον με τα κριτήρια του κέρδους, της ανταποδοτικότητας (παίρνεις ότι πληρώνεις) και της ανταγωνιστικότητας και όχι της δωρεάν, ισότιμης και πλήρους ικανοποίησης των λαϊκών αναγκών. Εκχωρούνται σε επιχειρηματικά συμφέροντα και εργολάβους μεγάλα κομμάτια-φιλέτα του δημόσιου τομέα, με fast track διαδικασίες, ενώ διευκολύνεται η διαδικασία ιδιωτικοποίησης, όπως η καθαριότητα, το πράσινο και ο ηλεκτροφωτισμός στους Δήμους.

3 Στην παιδεία έχουμε ομοβροντία μέτρων με βασικά χαρακτηριστικά την υποχρηματοδότηση, τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις, την υπονόμευση του δωρεάν χαρακτήρα της, την τυποποίηση της γνώσης που υποβιβάζεται σε πληροφορία, δεξιότητα και κατάρτιση, τους σκληρούς ταξικούς φραγμούς στην πρόσβαση στην εκπαίδευση και τη μόρφωση, μέσα σε ένα σχολείο ελιτίστικο και εξεταστικοκεντρικό. Η τριτοβάθμια εκπαίδευση υποτάσσεται στην ανάγκες και το ανταγωνιστικό κλίμα των επιχειρήσεων, σε βάρος της μόρφωσης και της έρευνας. Έννοιες κλειδιά για αυτή την πολιτική είναι η αξιολόγηση, με την αριστεία να αντικαθιστά την ισότητα, και η επιχειρηματικότητα.

4 Στην Υγεία οι προϋπολογισμοί περιορίζονται διαρκώς. Η δημόσια δαπάνη υγείας είναι 5,5% του ΑΕΠ, όταν ο αντίστοιχος μέσος όρος στον αναπτυγμένο κόσμο είναι 7,5%. Τα Νοσοκομεία, με άδεια τα ταμεία τους, λειτουργούν σε συνθήκες BLACK OUT. Πάνω από 5 δις ευρώ περισσότερα πληρώνουν από τη τσέπη τους οι Έλληνες πολίτες να βρουν την υγεία τους, αφού η ιδιωτική δαπάνη υγείας στη χώρα μας είναι 3,1% του ΑΕΠ, όταν στις άλλες χώρες της ΕΕ είναι 1%. Προσλήψεις δεν γίνονται παρά μόνο με επικουρικούς, 5μηνα και μπλοκάκια. Πάνω από 26.000 είναι οι κενές οργανικές θέσεις ενώ ήδη έχουν καταργηθεί χιλιάδες κλίνες και άνω των 20.000 οργανικών θέσεων. Οι εργολάβοι αναλαμβάνουν όλο και περισσότερες υπηρεσίες. Η εντατικοποίηση είναι αφόρητη και τα ράντζα στα νοσοκομεία πληθαίνουν.

5 Προωθείται η κατάργηση του κοινωνικού και αλληλέγγυου χαρακτήρα της ασφάλισης, μετατρέποντας την σύνταξη από κοινωνικό δικαίωμα σε ατομική ευθύνη. Γιγαντώνεται η περικοπή συντάξεων και παροχών υγείας και παγιώνεται η διακοπή κάθε είδους κρατικής χρηματοδότησης των ασφαλιστικών ταμείων που ήδη είχαν υποστεί δραματικές απώλειες.

6 Η δημόσια περιουσία και οι επιχειρήσεις (ενέργεια, τηλεπικοινωνίες, ύδρευση-αποχέτευση, δίκτυα μεταφορών, λιμάνια, αεροδρόμια, δημόσια γη, κρατικά κτίρια, ραδιοτηλεοπτικές συχνότητες κ.λπ.) πωλούνται-εκποιούνται έναντι πινακίων φακής, σε επιχειρηματικά συμφέροντα. Οι ιδιωτικοποιήσεις φέρνουν ακόμα περισσότερες απολύσεις, περαιτέρω ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, υποβάθμιση της ποιότητας και αύξηση της τιμής των παρεχόμενων αγαθών και υπηρεσιών για την κοινωνία.

7 Η αντιδημοκρατική εξέλιξη ολόκληρου του συστήματος διακυβέρνησης και λήψης αποφάσεων παγιώνεται, από το πέρασμα των αντιλαϊκών μέτρων με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου και πολυνομοσχέδια που ψηφίζονται με τη μορφή του «επείγοντος», μέχρι τη θεσμική ανεξαρτητοποίηση πυρηνικών λειτουργιών του κράτους από την εκτελεστική και νομοθετική εξουσία, όπως τα δημόσια έσοδα, οι δημόσιες δαπάνες και η περιουσία του δημοσίου. Το σύστημα θωρακίζεται απέναντι στον απρόβλεπτο παράγοντα της λαϊκής βούλησης και της πολιτικής αστάθειας που νομοτελειακά θα φέρει η κοινωνική δυσαρέσκεια. Θεσμοθετείται έτσι ο απευθείας έλεγχος και η παρέμβαση των δανειστών στα δημόσια έσοδα.

Θέλουν τους δημοσίους υπαλλήλους να είναι στρατιωτάκια πειθήνια, αμίλητα, αγέλαστα και κυρίως φοβισμένα...

Η κατάσταση που διαμορφώνεται για τους εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα εδώ και δέκα

περίπου χρόνια έχει στόχο την καθολική υποταγή τους απέναντι σε αυτές τις πολιτικές. Με μειωμένους μισθούς έως και 50%, με εκατοντάδες χιλιάδες κενά και με εντατικοποίηση της εργασίας, όλες οι κυβερνήσεις και τα φερέφωνα των αντιλαϊκών πολιτικών επιχειρούν να ενοχοποιήσουν τους εργαζόμενους, τους «τεμπέληδες» δημοσίους υπαλλήλους και όχι το πολιτικό-οικονομικό σύστημα που λυμαίνεται το δημόσιο πλούτο και δημιούργησε την κρίση.

► Με τα παράλληλα και αλληλοσυμπληρούμενα συστήματα αξιολόγησης-στοχοθεσίας-κινητικότητας-επιλογής Προϊστάμενων οικοδομούν ένα πλαίσιο ανταγωνιστικό, εκβιαστικό και τρομοκρατικό για τους εργαζόμενους, προκειμένου να εξασφαλίσουν την πειθάρχηση και τη συναίνεσή τους στο έγκλημα που συντελείται. Με το πρόσχημα της «αξιοκρατίας» εκβιάζουν τους εργαζόμενους να κυνηγούν τους μνημονιακούς στόχους και να ανταγωνίζονται μεταξύ τους για το βαθμό της αξιολόγησης και τη θέση ευθύνης.

► Τα μεγάλα κενά του δημόσιου τομέα χρησιμοποιούνται ως άλλοθι για την επέκταση των ελαστικών σχέσεων εργασίας κάθε μορφής (συμβασιούχοι ορισμένου χρόνου, αναπληρωτές, ωρομίσθιοι, συμβασιούχοι-«ωφελούμενοι» του ΟΑΕΔ, ΕΣΠΑ, συμβασιούχοι έργου, εργολαβικοί κ.λπ.), με μεσο-μακροπρόθεσμο στόχο η πλειοψηφία του ανθρώπινου δυναμικού στον δημόσιο τομέα να εργάζεται σε καθεστώς ομηρίας και απόλυτης εξάρτησης.

► Γιγαντώνεται ο αριθμός των επιτελικών θέσεων στον κρατικό μηχανισμό, πολλαπλασιάζονται οι ακριβοπληρωμένες θέσεις Γενικών Γραμματέων, Υφυπουργών, Αναπληρωτών Υπουργών, δημιουργούνται θέσεις Διοικητικών Γραμματέων και αναπληρωτών τους σε όλα τα Υπουργεία. Θεσπίζονται κίνητρα για τη δημιουργία ενός στρώματος «προσοντούχων» στελεχών που διαχωρίζεται από το υπόλοιπο σώμα των δημοσίων υπαλλήλων. Αυτό το στρώμα για να διατηρήσει τη θέση του, θα επιβάλλει απαρέγκλιτα την πειθαρχία στα νέα εργασιακά ήθη, ενώ θα υλοποιεί αδιαμαρτύρητα τις αντιλαϊκές πολιτικές.

Το κράτος και η παρέμβαση στο κίνημα των δημοσίων υπάλληλων

Το κράτος σήμερα ενσωματώνει μια νέα αρχιτεκτονική ανάμεσα στους κεντρικούς, τους περιφερειακούς/τοπικούς και τους υπερεθνικούς θεσμούς της αστικής εξουσίας. Περιφέρειες και δήμοι ευθυγραμμίζονται πλήρως με την αντιλαϊκή πολιτική και τις μνημονιακές κατευθύνσεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το πώς ενιαία εφαρμόζουν τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις, υλοποιούν την πολιτική ενεργητικής παρέμβασης για την ανεργία (ομηρία ΟΑΕΔιτών και συμβασιούχων ορισμένου χρόνου), υπακούουν στην κεντρική δημοσιονομική πολιτική και τις ΣΔΙΤ. Σημαντικές λειτουργίες του κεντρικού κράτους περνούν στο τοπικό επίπεδο του, χωρίς τις απαραίτητες ή με απολύτως κατευθυνόμενες

χρηματοδοτήσεις. Ταυτόχρονα, μέσω της ΕΕ, των μνημονίων και της επιτροπείας, με την αναβαθμισμένη σημασία των υπερεθνικών θεσμών και των διακρατικών συμφωνιών, κρίσιμα στοιχεία της λειτουργίας του εθνικού κράτους δεσμεύονται από τις επιλογές τους, τις εσωτερικεύουν, τις διαχέουν στους κατώτερους κρίκους του.

Το κράτος επιτίθεται στο δικαίωμα στην απεργία, στην αντίσταση, στη διαδήλωση, στην απειθαρχία, συχνά με πρόσχημα τη «διατήρηση της ομαλότητας» και την «αντιμετώπιση της τρομοκρατίας». Ενισχύει τα όπλα της εργοδοτικής βίας εντός της παραγωγής. Αναμορφώνει επί το αντιδραστικότερο το «περί δικαίου αίσθημα», καθώς και το νομικό πλαίσιο σε κρίσιμα ζητήματα (πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας, απεργία κ.ά.), καταρρακώνει το ιδεολόγημα περί διάκρισης των εξουσιών (νομοθετικής, εκτελεστικής, δικαστικής), προχωρά σε καταφανώς άδικες καταδίκες, που όμως διαχέουν μηνύματα πειθάρχησης και υποταγής σε κάθε αγωνιζόμενο.

Χωρίς αυτούς είμαστε τα πάντα, χωρίς εμάς είναι τίποτα! Μόνη ελπίδα οι αγώνες μας!

Ο αγώνας για να μπλοκαριστούν οι συνεχιζόμενες αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις και να ανατραπούν όσα επιβλήθηκαν, για ένα νικηφόρο κίνημα εργατικών λαϊκών αναγκών και δικαιωμάτων, αποτελεί κόμβο, που μπορεί και πρέπει να γίνει σημείο στροφής των εξελίξεων.

Τρία χρόνια έχουν περάσει από το προηγούμενο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, γεμάτα από τις μικρές και μεγάλες συγκρούσεις που έδωσαν οι εργαζόμενοι σε ιδιωτικό και δημόσιο ενάντια στην λεηλασία που επιβάλλουν τα μνημόνια. Σε αυτούς τους αγώνες φάνηκε πως δεν υπάρχουν εύκολες λύσεις.

Δε φτάνει να εκφράζουμε το δίκιο μας, πρέπει να μπορούμε και να το επιβάλλουμε.

Πορευτήκαμε ως εδώ με ανατάσεις αλλά και διαψεύσεις, με τα ερωτήματα να μπαίνουν αμείλικτα και την ανάγκη να βρεθούν οι δρόμοι που θα κάνουν υλική πραγματικότητα τη ρήξη και τη σύγκρουση με τα μνημόνια, το κεφάλαιο, το πολιτικό τους κατεστημένο, την Ευρωπαϊκή Ένωση. Απέναντι στη «μία και μοναδική αλήθεια» των αναδιαρθρώσεων που θέλουν να επιβάλλουν κυβερνήσεις - κεφάλαιο - ΕΕ και όλο το μαύρο αστικό μπλοκ για το ξεπέραςμα της καπιταλιστικής κρίσης προς όφελός τους, εμφανίζοντάς τες ως «φυσικούς νόμους», είναι επιτακτική ανάγκη να αντιπαραθέσουμε την αλήθεια των λαϊκών αναγκών, των εργατικών δικαιωμάτων, της κοινωνικής αξιοπρέπειας.

Η ελπίδα στους αγώνες και τα σωματεία μας.

Είναι ανάγκη να σκεφτούμε και να δράσουμε, πιάνοντας το νήμα από τις καλύτερες στιγμές των συλλογικών μας αγώνων των τελευταίων χρόνων, να αναμετρηθούμε με τις ανεπάρκειές μας, να δούμε κατάματα τον πραγματικό αντίπαλο, να πάρουμε τα ρίσκα μας.

Συνεχίζουμε το νήμα με τους σημερινούς αγώνες στην υγεία, τις μάχες στην εκπαίδευση για προσλήψεις και ανοιχτά σχολεία στα προσφυγόπουλα, τις κινητοποιήσεις για μόνιμη εργασία και μονιμοποίηση των συμβασιούχων, την κόντρα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Αγώνες που κρατάνε ανοιχτή την σύγκρουση με τα μνημόνια και την καπιταλιστική ανασυγκρότηση και αναζητούν την γενίκευση, την κλιμάκωση τους, τη νικηφόρα διέξοδό τους.

Η «σκουριά» του υποταγμένου, κυβερνητικού συνδικαλισμού και της γραφειοκρατίας

Οι ευθύνες των ηγεσιών του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος είναι μεγάλες. Στους εργαζομένους η απογοήτευση κυριαρχεί, ταυτόχρονα όμως με μια βουβή αγανάκτηση, οργή και αναζήτηση για το τι πρέπει να γίνει. Ψάχνουν για κάτι διαφορετικό, αναζητούν μια νέα αρχή.

Δεν μπορούμε να περιμένουμε τίποτα από τον γραφειοκρατικό-κυβερνητικό-εργοδοτικό συνδικαλισμό που κυριαρχεί σε ΓΣΕΕ και σε μια σειρά Ομοσπονδίες και σωματεία, αλλά εμφανίζεται ισχυρός και στην ΑΔΕΔΥ. Φάνηκαν τα όρια τους σε όλο το προηγούμενο διάστημα. Ας μην πλανιόμαστε πως θα κάνουν κάτι διαφορετικό τώρα. Όταν η φωτιά του αγώνα θα ανάψει πάρα την θέληση τους, θα κάνουν τους πυροσβέστες πάλι.

Με την καθοριστική ευθύνη της ΔΑΚΕ και των δυνάμεων της ΠΑΣΚ, όπως και αν εμφανίζονται («Πρωτοπορία», ΔΗΣΥ, ΠΕΚ κ.ο.κ.), ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ αποδέχονται τα ιδεολογήματα της ανάπτυξης και της ανταγωνιστικότητας, την αξιολόγηση, την αριστεία, την ιδιωτικοποίηση και την πλήρη ιδιωτικοοικονομική λειτουργία του δημοσίου. Επιχειρούν να διασπάσουν τους εργαζόμενους κρατώντας στο περιθώριο την ελαστική εργασία, ενώ συναινούν στην εισβολή των εργολάβων στο δημόσιο τομέα και τις ΔΕΚΟ. Συναινούν στην υποταγή στην κερδοσκοπία του κεφαλαίου και ανάγουν την επιχειρηματικότητα σε θετική αξία. Και κυρίως αποδέχονται τη λογική του κοινωνικού εταίρου και της ταξικής συνεργασίας. Αυτό οδηγεί στη σταθερή άρνηση για αποφασιστικούς, διακλαδικούς και συντονισμένους αγώνες, συγκρουσιακή λογική, μαχητικές μορφές πάλης, που μπορούν να φέρουν σε δύσκολη θέση κυβέρνηση-ΕΕ-εργοδοσία. Ως συνέπεια, επενδύουν στον εκφυλισμό

των διαδικασιών στα σωματεία και την αποστασιοποίηση των συναδέλφων. Βαδίζουν στη λογική της «διαπραγμάτευσης»-παζαρέματος και του διαδρομισμού στα υπουργεία και τα πολιτικά γραφεία, έναν καταστροφικό δρόμο που οδηγεί από την μία απώλεια στην άλλη. Στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση κινείται και η συνδικαλιστική παράταξη Δημοσιοϋπαλληλική Ανατροπή.

Ο χώρος του ΣΥΡΙΖΑ (ΕΑΕΚ, ΑΡΚΙ) αναδείχθηκε την προηγούμενη περίοδο στη νέα δύναμη του γραφειοκρατικού, κυβερνητικού συνδικαλισμού, αποδέχθηκε ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος από την υποταγή στα μνημόνια, στήριξε τη μνημονιακή πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, υπονόμωσε την αγωνιστική απάντηση των εργαζομένων.

Για το βάλτωμα του εργατικού και λαϊκού κινήματος δεν φταίνει όμως μόνο οι κυβερνητικές παρατάξεις «παντός καιρού» και η εργοδοτική ΓΣΕΕ. Οι ευθύνες – παρότι όχι ίδιες και παρά τα θετικά βήματα του τελευταίου διαστήματος – των παρατάξεων του ΠΑΜΕ και του ΜΕΤΑ είναι σημαντικές για τη διατήρηση, ανοχή και αναπαραγωγή του γραφειοκρατικού, κυβερνητικού συνδικαλισμού.

Το ΠΑΜΕ κάνει ένα βήμα μπρός και δύο πίσω. Δεν καταθέτει αγωνιστικό σχέδιο πέρα από τον καθιερωμένο και προβλέψιμο σχεδιασμό της γραφειοκρατίας και, συνήθως, η όποια διαφοροποίησή του περιορίζεται σε απογευματινά συλλαλητήρια και όχι σε σχέδιο απεργιακής κλιμάκωσης. Υποβαθμίζει τους πολιτικούς στόχους διεκδίκησης ενάντια σε χρέος, μνημόνια, ευρώ και ΕΕ που είναι η θηλιά γύρω από το λαό και ο δρόμος επιβολής της αντεργατικής λαίλαπας. Διστάζει να εμπιστευτεί τους συντονισμούς των πρωτοβάθμιων σωματείων και της αγωνιστικής συσπείρωσης στη βάση των εργαζομένων, θυσιάζοντάς τα πολλές φορές στην ανάγκη και το άγχος της παραταξιακής πρωτοκαθεδρίας.

Το ΜΕΤΑ, από την πλευρά του, δεν παίρνει πιο αποφασιστικά διαζύγιο από τον ακολουθητισμό στο σχεδιασμό ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ για την αναγκαία ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος. Σε αρκετές περιπτώσεις υποβαθμίζει την ενότητα των ταξικών δυνάμεων (παρά τα λεγόμενα του) σε εκλογική συμμαχία στα συνέδρια των ομοσπονδιών και όχι στον κοινό σχεδιασμό και δράση για ενωτικούς ταξικούς αγώνες, στη βάση των εργαζομένων και των σωματείων.

Η συγκρότηση ενός αγωνιστικού μπλοκ σωματείων, συνδικάτων και συνδικαλιστών, ένα άλλο σχέδιο οργάνωσης και αγώνα πέρα από τα όσα αποφασίζουν ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ είναι μονόδρομος. Οι συναγωνιστές του ΠΑΜΕ και του ΜΕΤΑ πρέπει να σκεφτούν σοβαρά και να επιλέξουν αταλάντευτα αυτό το δρόμο.

ΟΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ-ΚΙΝΗΣΕΙΣ-ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΔΡΟΜΟ!

Για να πάνε τα πράγματα αλλιώς! Αντεπίθεση του μαχόμενου εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος!

Ο μόνος δρόμος για να ανατραπεί η ευρωμνημονιακή κόλαση δεν είναι άλλος από αυτόν του πραγματικού ανυποχώρητου αγώνα των εργαζομένων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, συνολικά του λαού και της νεολαίας. Δεν μπορούμε να πάμε με μια από τα ίδια. Αναγκαία προϋπόθεση για αυτό είναι ένα νέο ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, στο περιεχόμενο, στις κατευθύνσεις και τους στόχους του. Και συνακόλουθα, η συγκρότηση ενός πλατιού κοινωνικού πολιτικού μετώπου ρήξης, ανατροπής και σύγκρουσης με την ΕΕ, το ΔΝΤ και κάθε πολιτικό διαχειριστή αυτής της πολιτικής.

Ένα κίνημα που δεν θα συμβιβάζεται με το καθεστώς της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο και της εξουσίας ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο. Ένα κίνημα ενωτικό, με διακλαδική λογική, με συντονισμό των αγώνων, που θα ενοποιεί τον κόσμο της εργασίας. Με αναβαθμισμένους πολιτικούς-συνδικαλιστικούς στόχους που είναι οι προϋποθέσεις για να δικαιωθούν οριστικά και σε όλη την έκτασή τους τα αιτήματα και οι διεκδικήσεις των εργαζομένων.

Που θα θέτει επιθετικά την απάντηση από εργατική σκοπιά και δε θα συμβιβάζεται με την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Που δεν θα δίνει τη μάχη από τη σκοπιά της υπεράσπισης του παλιού ή της εξαίρεσης των κλάδων από κάποια

ακραία μέτρα. Που θα πάρει οριστικά διαζύγιο από τον κρατικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό και όλες τις μορφές έκφρασης του, με την καταστροφική λογική της συναίνεσης στον ευρωπαϊσμό, τον ανταγωνισμό και την αξιολόγηση, την ανταποδοτικότητα και τις ιδιωτικοποιήσεις, το συνδικαλισμό του παζαρέματος με τις κυβερνήσεις και της υπόκλισης στη λογική των «αναγκαίων θυσιών», με την κομματική στοίχιση και την υποταγή στο διαδρομισμό στα υπουργεία, με όλα αυτά που οδήγησαν τις τελευταίες δεκαετίες δικαιώματα και κατακτήσεις από την μια απώλεια στην άλλη.

Ένα εργατικό κίνημα με τη δημοκρατία των γενικών συνελεύσεων, που θα στηρίζεται πάνω σε αγωνιστικά πρωτοβάθμια σωματεία και επιτροπές αγώνα σε χώρους δουλειάς, στον κάθε εργαζόμενο που θέλει να παλέψει για να σταματήσει και να ανατραπεί αυτή η πολιτική. Με κοινή δράση, μαζικό και μάχιμο συντονισμό. Με μαχητικές μορφές πάλης σε όλα τα μέτωπα, με στόχο τη νίκη και όχι την απλή διαμαρτυρία.

Πρόταση αγώνα ενάντια στην επίθεση κεφαλαίου-κυβερνήσεων!

Η δική μας οπτική φέρνει στο κέντρο τη διεκδίκηση της μόνιμης σταθερής δουλειάς με πλήρη δικαιώματα, τη μείωση του χρόνου εργασίας, την αύξηση μισθών, συντάξεων και όλων των αποδοχών, τη δουλειά για τους/τις ανέργους/ες. Το περιεχόμενο που προβάλλουμε είναι στον αντίποδα της λογικής που υποτάσσει τις διεκδικήσεις στα όρια της «κανονικότητας» των μνημονίων, της «εθνικής ανάπτυξης», του μικρότερου κακού.

Παλεύουμε για τη συγκρότηση ενός ισχυρού πανεργατικού - παλλαϊκού μετώπου αντίστασης και πάλης ενάντια στο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, την ΕΕ, το ΔΝΤ και το ΝΑΤΟ.

Παλεύουμε και αγωνιζόμαστε για:

Την κατάργηση όλων των μνημονιακών νόμων και των δημοσιονομικών ευρωσυμφώνων. Έξοδο από ΕΕ και ΝΑΤΟ και κάθε άλλο ιμπεριαλιστικό οργανισμό. Καμιά συμμετοχή στις ιμπεριαλιστικές πολεμικές εκστρατείες!

Διαγραφή του ληστρικού και τοκογλυφικού χρέους που επιβάλλει στο λαό μας νέες θηλιές.

Ακύρωση των συμφωνιών - ιδιωτικοποιήσεων. Δεν πουλάμε! Δεν παραχωρούμε το δημόσιο πλούτο!

Ο πλούτος στα χέρια των εργαζομένων. Κατάκτηση και διεύρυνση της εργατικής λαϊκής κυριαρχίας και του δικαιώματος του λαού να αποφασίζει για τις τύχες του. Απαλλαγή της χώρας και του λαού μας από όλα τα ιμπεριαλιστικά δεσμά!

Σταθερό μέτωπο αγώνα ενάντια στο ρατσισμό, τον εθνικισμό, την ακροδεξιά και το φασισμό.

Το μέλλον μας δεν είναι φτώχεια και ανεργία!

Κάλυψη των απωλειών στο εισόδημα. Κατάργηση όλων των νόμων που μείωσαν μισθούς, συντάξεις, κοινωνικά επιδόματα. Αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, συλλογικές συμβάσεις για όλους, άμεση επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού. Κανείς/καμιά κάτω από 1.000 ευρώ καθαρά! Αφορολόγητο στα 12.000 ευρώ.

Να σταματήσει η καταλήστευση των εργαζομένων και του λαού από τη φορολογική επιδρομή. Δραστική μείωση της φορολογίας των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων. Αύξηση

της φορολογίας του κεφαλαίου. Δήμευση της εκκλησιαστικής περιουσίας.

Κούρεμα των χρεών των εργαζομένων σε κράτος, τράπεζες και οργανισμούς.

Μπλόκο στους πλειστηριασμούς και τις κατασχέσεις. Κανένα λαϊκό σπίτι στα χέρια κράτους - τραπεζών. Να πληρώσουν κόμματα και κεφάλαιο ΟΛΑ τα χρέη τους στο δημόσιο.

Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων. Πλήρη σύνταξη στα 30 χρόνια δουλειάς ή στα 58 (άνδρες) και 55 (γυναίκες), 55 και 50 στα βαρέα. Ενιαία ασφαλιστικά δικαιώματα για όλους- ες, χωρίς κατηγοριοποιήσεις.

Να χρηματοδοτηθεί ο ΕΟΠΥΥ με τα αναγκαία κρατικά κονδύλια ώστε να καλύπτονται δωρεάν η ιατροφαρμακευτική και νοσοκομειακή περίθαλψη, όλες οι εξετάσεις και οι θεραπείες. Η πλήρης ιατροφαρμακευτική κάλυψη και η κοινωνική ασφάλιση είναι δικαίωμα όλων!

Ενιαίο δωδεκάχρονο σχολείο, δίχρονη, δημόσια, υποχρεωτική προσχολική αγωγή. Υποστηρικτικές δομές σε όλα τα σχολεία. Όλα τα προσφυγόπουλα/μεταναστώπουλα στο δημόσιο σχολείο.

Άμεση χρηματοδότηση όλων των ταμείων για να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους προς τους δικαιούχους. Όχι στη διάλυση-ιδιωτικοποίηση της επικουρικής ασφάλισης και στη μείωση των εφάπαξ.

Επιστροφή των κλεμμένων στα ασφαλιστικά Ταμεία. Να δώσει το Κράτος τα χρήματα που δεν έχει αποδώσει για χρόνια στα Ταμεία του δημοσίου. Τέρμα στην εισφοροδιαφυγή του κεφαλαίου.

Όχι στη διάλυση των υπηρεσιών και το ξεπούλημα των δημοσίων αγαθών!

Μαζικές μόνιμες προσλήψεις για να καλυφθούν οι κοινωνικές ανάγκες και τα τεράστια κενά σε υγεία, παιδεία, πρόνοια, ΟΤΑ, υπηρεσίες. Γενναία αύξηση των δαπανών για την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών.

Δωρεάν, δημόσια και υψηλής ποιότητας παιδεία, υγεία, περίθαλψη, ασφάλιση, δομές κοινωνικής πρόνοιας, πολιτισμό για όλο το λαό. Δημόσιες μεταφορές, ενέργεια, τηλεπικοινωνίες με χαμηλό κόστος για το λαό. Να ανήκουν στο δημόσιο όλες οι μεγάλες επιχειρήσεις στρατηγικής σημασίας. Να επιστρέψουν τώρα όλες οι επιχειρήσεις που ιδιωτικοποιήθηκαν τα τελευταία χρόνια, με ακύρωση των σχετικών συμβάσεων χωρίς αποζημίωση για το κεφάλαιο.

Καμία ιδιωτικοποίηση - εμπορευματοποίηση - εκχώρηση - συρρίκνωση των δημοσίων αγαθών, δομών και υπηρεσιών και υπαγωγή τους στην καπιταλιστική κερδοφορία. Κατάργηση της αξιολόγησης, της στοχοθεσίας και όλων των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων για τη μετατροπή του δημοσίου σε Α.Ε.

Όχι στη δουλειά λάστιχο, τη δουλειά χωρίς δικαιώματα, την εντατικοποίηση!

Κατάργηση κάθε μορφής προσωρινής και ελαστικής εργασίας και προγραμμάτων δουλείας. Να μπει τέλος στην ομηρία των εργαζομένων συμβασιούχων όλων των μορφών. Μετατροπή τώρα όλων των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου. Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους/ες με ίδιες αμοιβές και ίσα δικαιώματα.

Κανένας εργαζόμενος έξω από τα σωματεία. Εγγραφή όλων των εργαζομένων στα σωματεία με πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα, ανεξαρτήτως της σχέσης και του χρόνου εργασίας τους.

Μείωση του χρόνου εργασίας τώρα, γενικευμένο 35ωρο και ανάλογη επαναφορά στους ειδικούς κλάδους.

Μπλόκο στη νέα επιδρομή στα εργασιακά δικαιώματα και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες!

Όχι στο χτύπημα του δικαιώματος της απεργίας και της συνδικαλιστικής δράσης, τις ομαδικές απολύσεις, την κατάργηση των ΣΣΕ. Αγωνιζόμαστε για τα δημοκρατικά, συνδικαλιστικά, πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων. Δημοκρατία και ελεύθερος συνδικαλισμός σε όλους τους χώρους δουλειάς. Πλήρη δικαιώματα για συλλογικές διαπραγματεύσεις, συνδικαλιστική κάλυψη όλων των εργαζομένων.

Πλήρες και καθολικό δικαίωμα όλων των συνδικάτων για κήρυξη απεργίας και όλων των μορφών εργατικής αντίστασης και πάλης, χωρίς περιορισμούς. Καμία κρατική, εργοδοτική ή δικαστική παρέμβαση στον τρόπο, τις μορφές και την απόφαση των εργαζομένων και των συνδικάτων τους για αγώνες, απεργίες, κινητοποιήσεις.

Να καταργηθεί τώρα το μέτρο της πολιτικής επιστράτευσης εργαζομένων και κλάδων. Να σταματήσουν οι διώξεις σωματείων και συνδικαλιστών για τη δράση τους.

Διεκδικούμε σύγχρονα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες!

Απόκρουση-ανατροπή της κλιμακούμενης αστυνομικής βίας και κρατικής τρομοκρατίας. Κατάργηση των ΜΑΤ και του συνδικαλιστικού της Ασφάλειας. Κατάργηση όλης της

λεγόμενης «αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας» και των νόμων που καταργούν στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα.

Αντιπαλεύουμε το φασισμό, το ρατσισμό και την πολεμική απειλή!

Πάλη για τη συντριβή των φασιστικών συμμοριών και του ρατσισμού. Να καταδικαστούν οι φασίστες δολοφόνοι της Χρυσής Αυγής.

Καμιά συμμετοχή στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Όχι στη διάθεση ελληνικού εδάφους, αέρος και εξοπλισμού για επεμβάσεις σε άλλες χώρες. Έξω το ΝΑΤΟ. Όχι στα ιμπεριαλιστικά σχέδια για την Κύπρο. Κατάργηση του Ευρωστρατού, της Frontex και των δυνάμεων ταχείας επέμβασης.

Διεθνιστική αλληλεγγύη. Άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες, νομιμοποίηση στους μετανάστες. Ανθρώπινες και ελεύθερες συνθήκες για τη διαβίωση τους με πλήρη δικαιώματα. Κανένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, όχι στις «επαναπροωθήσεις», κατάργηση της επαίσχυντης ρατσιστικής συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας. Ανοιχτά σύνορα για πρόσφυγες και μετανάστες, δικαίωμα παραμονής και δικαίωμα ελεύθερης μετακίνησης στη χώρα προορισμού τους.

Τίποτα δεν τελείωσε και τίποτα δεν είναι όπως παλιά!

Απόφαση και αγώνας για τη δικαίωση του κόσμου της εργασίας!

Το λόγο έχουν οι αγώνες, τα δικαιώματα, οι ανάγκες και τα όνειρά μας!

Οι δρόμοι που ακολούθησαν τα προηγούμενα χρόνια οι κυβερνήσεις, όποιο πρόσημο κι είχαν, είναι αδιέξοδοι για τους εργαζόμενους και την κοινωνία. Με τις τρύπιες σημαίες του ευρωπαϊσμού, της «ανάπτυξης» και της ανταγωνιστικότητας, βρίσκονται σε πλαίσιο εξυπηρέτησης των κεφαλαιοκρατικών συμφερόντων και των υπερεθνικών ενώσεων και οργανισμών που στηρίζουν την κυριαρχία τους. Το συνδικαλιστικό κίνημα -και στο δημόσιο- με την καταθλιπτική κυριαρχία των παρατάξεων που κινούνται στην ίδια πολιτική κατεύθυνση με όποιες παραλλαγές και αν εμφανίζονται, δεν μπόρεσε ούτε μπορεί να ανακόψει την αντεργατική σταυροφορία που οργανώνει η ΕΕ. Στο συνέδριο το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να αναπαραχθούν και να συντηρηθούν οι μηχανισμοί τους, διαπλεκόμενοι με όλα τα αστικά κόμματα και την κυβέρνηση. Οι κοκορομαχίες τους είναι μέρος της πρώτης πράξης, ενώ στη συνέχεια στο ίδιο τραπέζι θα μοιράζουν μεταξύ τους οφίτσια και όλοι μαζί θα συναινούν, με τον ένα ή άλλο τρόπο, στην πολιτική που μας εξοντώνει.

Σε αυτό το θέατρο δεν έχουμε ρόλο και ούτε θέλουμε να αποκτήσουμε

Είμαστε κόντρα στο συνδικαλισμό της συναίνεσης και της υποταγής, της αναποτελεσματικότητας των αγώνων και της ήττας των εργαζομένων.

Αγωνιζόμαστε να ανοίξει μια νέα σελίδα για το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα. Κατανοούμε και συμεριζόμαστε την απογοήτευση το θυμό και την οργή του κόσμου που αναζητεί διέξοδο. Η απαξίωση της ΑΔΕΔΥ από τους συναδέλφους μας σε όλο το δημόσιο προέρχεται και από όλα αυτά και δεν είναι άδικη.

Με χαρτοπόλεμο και εικονικές μάχες δε νικάς πουθενά

Η νίκη για τα δικαιώματα του κόσμου της εργασίας θέλει πραγματικό, αποφασιστικό και ανυποχώρητο αγώνα και όχι ασφαιρα πυρά. Θέλει πολιτική βούληση και σχέδιο με μάτια στραμμένα στο μέλλον. Πέρα και έξω από τα όρια που θέτει το σαπισμένο αστικό πολιτικό σύστημα και η εξουσία του. Θέλει τόλμη και θυσίες, να περπατήσεις σε δύσκολους και αδιάβατους δρόμους.

Όπως το καλοκαίρι του 2017 που οι εργαζόμενοι στους Δήμους έκαναν μια μεγάλη απεργία για να μην απολυθεί κανένας συμβασιούχος από τις ανταποδοτικές υπηρεσίες. Ήταν αυτή η κινητοποίηση που τάρραξε το ιδιότυπο μορατόριουμ με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, που αμφισβήτησε στα ίσια την απαγόρευση των προσλήψεων και την ελαστική μορφή εργασίας. Για αυτό και έτρεξε η ηγεσία του κλάδου με την συνδρομή και άλλων παρατάξεων να δεχτούν την «αξιοκρατία» του ΑΣΕΠ, ενάντια στο αίτημα για την μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων.

Ο μεγαλειώδης αγώνας ενάντια στο προσοντολόγιο-έκτρωμα των αναπληρωτών, ρωγμή στο σκηνικό συναίνεσης και αδράνειας, είναι παράδειγμα αγώνα που μπορεί να ενώσει και να νικήσει την αντιλαϊκή πολιτική. Γιατί ήταν ένας αγώνας που αναπτύχθηκε σε ρήξη με την κυβερνητική επίθεση και το συνδικαλισμό της υποταγής. Γιατί ήταν ένας αγώνας που ένωσε τους εκπαιδευτικούς στα πιο μαζικά, μαχητικά συλλαλητήρια των τελευταίων χρόνων, κάτω από το κοινό τους συμφέρον, της αξιοπρεπούς μόνιμης εργασίας και της δημόσιας εκπαίδευσης και δεν υπέκυψε στη λογική της αλληλοσφαγής των ομάδων και του ατομικού δρόμου. Γιατί συγκροτήθηκε με τη δημοκρατία των ΓΣ, συλλογικές αποφάσεις, συντονισμό ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ. Γιατί τις κρίσιμες ημέρες των κινητοποιήσεων διαμόρφωσε κέντρο αγώνα στην κατειλημμένη Πρυτανεία και τη μετέτρεψε σε χώρο μαζικών ΓΣ και δράσεων όλων των αγωνιζόμενων. Γιατί δεν αποδέχθηκε την ηττημένη λογική του «τίποτε δε γίνεται» ή των τυπικών διαμαρτυριών. Όσοι βημάτισαν στον παλμό του και ενίσχυσαν τη φωνή του βγήκαν

με την αυτοπεποίθηση της γνώσης και της συλλογικότητας.

Στα νοσοκομεία, μέσα από τις κοινές δράσεις, τις ενωτικές προσπάθειες και τους συντονισμούς πρωτοβάθμιων σωματείων, βρεθήκαμε στην πρώτη γραμμή της μάχης για την μονιμοποίηση των συμβασιούχων και τις μαζικές προσλήψεις, για το διώξιμο των εργολάβων από τα νοσοκομεία μας, για αυξήσεις κόντρα στο «ρεαλισμό» του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και τα αρπακτικά της δεξιάς, για να μην απολυθούν οι επικουρικοί, για να μην περάσουν αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις (όπως οι εξετάσεις για την ειδικότητα κτλ). Δεν είναι τυχαίο ότι στελέχη των Παρεμβάσεων διώχθηκαν από διοικήσεις (όπως στον Άγιο Σάββα), ενώ άλλα δέχτηκαν ακόμα και ασφαλιστικά μέτρα (όπως στο ΔΣ του Σωματείου στο Αττικό). 14000 και πλέον συμβασιούχοι συνεχίζουν να βρίσκονται στον δρόμο και μαζί τους δίνουμε τη μάχη για αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν υγεία.

Σε τέτοιους αγώνες, όπως και στον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, που δεν στερήθηκαν αδυναμιών και προβλημάτων αλλά τους περίσσεψε η αποφασιστικότητα και η θέληση, οι Παρεμβάσεις από την πρώτη στιγμή έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους.

Άλλωστε, οι δυνάμεις των Παρεμβάσεων συμβάλουν σταθερά στο μπόλιασμα του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος με πολιτικές πρωτοβουλίες, που επέτρεψαν και στην ΑΔΕΔΥ να ανοίξει νέους δρόμους. Η –για πρώτη φορά– απεργιακή 8η Μάρτη είναι ένα κορυφαίο τέτοιο παράδειγμα, που συνδέει το εργατικό κίνημα με την πάλη για ίση αμοιβή για ίση εργασία, τη μάχη να ξανανοίξουν οι παιδικοί σταθμοί και τα δημόσια γηροκομεία, να σταματήσουν οι σεξιστικές επιθέσεις. Σημαντική, στην ίδια κατεύθυνση, είναι και η εμπλοκή της ΑΔΕΔΥ στον αντιφασιστικό και αντιρατσιστικό αγώνα, με τη σταθερή παρουσία σε σημαντικά γεγονότα (δίκη ΧΑ, απολογία Μιχαλολιάκου κ.ο.κ.) και στα αντιρατσιστικά συλλαλητήρια κάθε Μάρτη, αλλά και στις μαύρες επετείους της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα.

Για αυτές τις μάχες και αυτούς τους δρόμους απλώνουμε το χέρι σε κάθε συνάδελφο/ισσα –και στο συνέδριο– όπως κάνουμε πάντα. Για να ξαναποκτήσει ο συνδικαλισμός ρόλο στην οργάνωση της πάλης, για να μπει η συλλογική διεκδίκηση στην πρώτη επιλογή των εργαζόμενων ενάντια στην υποταγή, στην ανάθεση, στις «κυβερνητικές λύσεις». Για να σπάσει η ηγεμονία του κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού στα τριτοβάθμια όργανα. Για την ανασυγκρότηση των συνδικάτων.

Οι Παρεμβάσεις-Κινήσεις-Συσπειρώσεις θέλουμε να συμβάλλουμε σήμερα στην αντιστροφή

της κατάστασης στο συνδικαλιστικό κίνημα. Γιατί το συνδικαλιστικό κίνημα ή θα περάσει σε μια περίοδο αποφασιστικής σύγκρουσης με την κυβέρνηση ή θα συνεχίσει να βυθίζεται στην κρίση και την ανυποληψία. Ή θα προωθήσει τη συνδικαλιστική ένταξη και έκφραση των ελαστικά απασχολούμενων ή θα συνεχίσει την πορεία εκφυλισμού του. Ή θα κάνει βήματα ενοποίησης της εργατικής τάξης σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, καταργώντας τους οργανωτικούς διαχωρισμούς ή θα ξεπεραστεί ολοκληρωτικά.

Οι αγωνιστές και αγωνίστριες που συγκροτούμε τις Παρεμβάσεις - Κινήσεις - Συσπειρώσεις παλεύουμε για την αναγέννηση του ταξικού και χειραφετημένου αγωνιστικού συνδικαλισμού, σε αντιδιαστολή με τον κυβερνητικό-εργοδοτικό συνδικαλισμό, αλλά και κάθε μορφή γραφειοκρατικού-κομματικού συνδικαλισμού. Για ένα ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα που θα αξιοποιήσει τη δύναμη και το βάθος της εργατικής αντίστασης στην κατεύθυνση του αποφασιστικού, μαζικού, ανατρεπτικού αγώνα μέχρι τη νίκη. Με σημαία τις σύγχρονες ανάγκες, θα στοχεύσει στην ανατροπή της επίθεσης, στην απελευθέρωση από μνημόνια, χρέος, επιτροπεία, ευρωζώνη και ΕΕ. Με εμπιστοσύνη στις δυνάμεις των ιδίων των εργαζομένων, θα ορίσει την αναγκαία πορεία σύγκρουσης με τον κόσμο του κεφαλαίου και τις κυβερνήσεις του, θα εκφράσει την ανάγκη για κατάργηση του συστήματος της εκμετάλλευσης που σαπίζει στην ιστορική του κρίση, και θα προβάλλει την προοπτική της χειραφέτησης της εργασίας και μιας άλλης κοινωνίας.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ - ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ στο Δημόσιο